

Seni Almaya Geleceğim Oğul

– kadriye xoda · 29 Kasım 2013

Seni Almaya Geleceğim Oğul

Gözleriyle aradı gelmesini istediği ailesini, Uzakları süzen gözleri gelecek olan annesini tekrar umut etti. İnanmak istemedi, uzaklaşmayı çocukluğundan beri kabul etmeyen Ahmet, umudunu sonrasına erteledi. Bir hüznü tekrar bedeninde yaşamaya başladı.

Umudu bir kez daha yok olmuş şekilde, ellerini gözlerine götürdü ve gözlerinden süzülen yaşları sildi, içeri girmeden, dönüp son bir kez daha baktı ve içeri girip üzerine kapılar kapandı. Yıllar önce kapanan o kapının sesini tekrar bütün ruhunda hissetti.

Uzaklara, derinlere, hep bir gün gelecekmiş gibi bakışı ondandır Ahmet'in. Yılların yükü, yüzüne vurduğu kaderinin çizgileri, bir ömrü özetler gibi yüzünde simgedir. İncir ağacının gölgesinde umut dolu bekleyişinin gerçekleşmediği an, kapının ardında gelen misafirlere sevecen ama bir o kadar da "Gelir mi bir gün annem acaba?" diyen umut dolu bakışı, yaşamındaki, geleceği umudunun, giderek artan sabırsızlığının kırıldığı anlardı.

Belki ...

Her geçen gün giden umudu,

Yaşamını geçirdiği bu dört duvar arasında, gelecekmiş gibi beklemesinin sebebiydi.

Çılgınlıkların kesildiği anda, "seni almaya geleceğim" demişti annesi. Hafiften yatağın yukarısına, kendini çekerek, annesinin söylediğini düşündü.

34 yıl önce, dokuma işleri ile uğraşıp, evin geçimini sağlamaya yardımcı olan Nahit, nihayet dört gözle beklediği oğlu Ahmet, acı dolu hayatına merhaba diyer...

Hayata yeni gözlerini açan bebek Ahmet ve ailesi o günün kararmasıyla, yaşamlarının ilk anlarına başladılar. Evin yükü biraz daha artmıştı. Ama herkesin kısmeti vardı bu dünyada. Annesi düşündü, "Nasıl olsa Nahit çalışıyor, bende evde oturup bebeğimi büyütürüm" dedi içinden. Oğlan olması da ayrı bir mutluluktu. Ayrı bir sevinç biraz da gururla, o geceyi geçirdiler...

Günler günleri kovaladı, anılar anıları getirdi. Yaşanmışlıklar arttı. Yıllar geçmeye başladı, Sevecen yüzüyle Ahmet, hep ailenin ilgi odağı oldu.

Beser evin işlerini yaparken avlunun sıcaklığından kaçıp kenara geldi. İki yaşına gelen Ahmet'ciğini uyutmuştu. Yanağını öperek işlerini halledebilmek, biraz daha çalışabilmek için kuyunun kenarına Ahmet'i usulca bıraktı. Üzerini ince bir şekilde örttü.

İçeri girdikten dakikalar sonra, şiddetli bir bebek sesi ve ağlaması duydu. Avludan çığlık sesleri yükseliyordu. Duyulmadık bir korku ve inanılmaz iç geçiren bir ses etrafı sarmıştı. Koşarak yanına yaklaştığında avludaki horozun uyuyan çocuğun yaklaşıp hışımla onu gagaladığını ve burnunu, yüzünü kan revan içinde bıraktığını gördü.

Küçücük bedeni irkilmiş, ruhu geri dönüşümü olmayan yaralar almıştı. İrkildi. Ağlamaktan soluksuz kalan evladını aldı. İç geçire geçire ağlayan Ahmet'i sakinleştirmeye çalıştı. Yarasını sildi.

Derin yara sadece yüzünde değil ruhunda, bilincinde de kapanmaz izler bırakır Ahmet'in. Ahmet, o günden sonra daha bir çekingen, daha bir ürkek olmaya başlar ve öyle de yaşar.

Yaşamında iz bırakarak giden kaderinin, ilk yaraları artık başlamıştır. Hayat Ahmet ile beraber ailesinin evinde, yaşamın varlıklarından biraz yoksun devam eder, gider. Büyür...

Akranlarına göre yaşamdan ve gelişimden biraz daha geridir. Daha korkak daha zor öğrenen ve öğretilenleri daha zor yapan, algılaması daha yavaş bir yapısı oluşur. Ama işlerinde kimseye zarar vermeyen, en seveceni de odur. Ahmet, dört yaşlarına gelince, anormal davranışları zihninde oluşan hasarı belli eder. Yıllardır yetimhane de yaşamış olmasına rağmen, hiç bir zaman bulunduğu yeri benimsemedi. Ama nedendir bilinmez, Ahmet o talihsiz olaydan sonra hep yaşamdan geridir. Vücudu gelişir ama akli, ruhu...

Gittikçe hastalığı ağırlaşan Nahit, eve para götürme derdine, yorgunluğuna rağmen en ucuz işi kabul eder. Biraz soluklanır. Hava sıcaktır. Kalkar trenin yanına gider. Trenden ilk yükünü sırtına alır ve büyük duvarın dibine bırakır. Hafif göğsü ağrımaya başlar, nefesi tıkanır gibi olur. Mertliğe yenilip yükü de bırakamaz. İkinci yükü de sırtına alır duvara doğru yönelir. Ağrı şiddetlenir, ayaklarını atamaz hale gelir, yol büyür, uzar, yük ağırlaşır. Zorlukla yürümeye devam eder. Duvara yaklaştığında eğilip yükü sırtından atar ve oracığa yığılıp kalır. Arkadaşları yetişir. Ama Nahit bu dünyadan göçmüştür. Eve kara haber gelir. Kader tekrar işlemeye, yaralara yara katmaya başlamıştır. Matem, üzüntü, gelecek kaygısı, baba yokluğu evi sarar. Hüzün varken, hiçbir şeyin farkında olamayan, bilmeyen tek Ahmet'dir. Kader Ahmet'e bir çizgi daha eklemiştir. Dört buçuk yaşlarındaki Ahmet babasının anlamsız gidişinin zamanla ne olduğunu öğrenecektir. Beser kocasının bu dünyadan göçmesinin yükünü tek başına çekemez hale gelir. Düşünür çözüm yolu arar. Çocuklar çalışacak, eve katkı olacak durumda değildir. Bir de dul kalmanın, dul yaşamının zorlukları onu çok rahatsız etmeye başlar.

Zaman içinde Ahmet'de sorunlar daha da belirmeye başlar. Zor öğrenen, zor anlayan yapısı, özel bakım ve ilgi gerektirir. Akranlarına göre her konuda geridedir. Bu son zamanda da hep fazla emek Ahmet'dir. Beser geceyi zor geçirir. Kafasına, "en iyisini Ahmet'i yetimhaneye vermek düşüncesi" iyice yerleşmiştir. Diğer iki kızını da alarak baba ocağına dönmek istemektedir.

Kararını verir baba ocağı Lübnan'a gidecektir. Asıl zor olan Ahmet'dir. Ne şartlar elverişlidir, ne de gücü vardı olacıklara. Ne yapacaktı Ahmet'i? Aklını kemiren tek düşünce budur. Oralara götüremez, bakamaz ve büyütemezdi. Karanlık gece, kendi düşünceleriyle daha da karanlık ve karamsar hale gelir. Kararını verir. Ahmet'i yetimhaneye bırakacak orada yaşamını sürmesini sağlayacaktır. Bu, bir ananın diğer çocukların geleceği için; kendisi, yaşam mücadelesi, yüreği, mantığı için alınacak en zor ve en son karardır...

Baba ocağına taşınma vakti gelmişti. Her şey hazırlanmış, yolculuk için an bekleniyordu. Ama hayatın en zor anı, aile için yetimhaneye yönelmekti. Yetimhane gelirler. Artık Ahmet'i bırakıp ondan ayrı, bilinmez bir kadere onsuz gideceklerdi.... yetimhanenin koca kapısı açıldı. Aileyi karşıladılar. Beser, Ahmet'in elinden sıkıca tutmuş, avlunun ortasına geldiler.

Behice ve Pervin annelerinin yanında gözleri dolu, hayatlarının en zor anlarını yaşıyorlardı. Beser çocuğunun sıkıca elini tuttuğu, gözyaşlarını içine akıttığı, dudaklarının titremesini engellemek için dişlerini ısırıldığı, haykırışlarını, kadere serzenişini, sessiz çığlıklarını, yüreğine bastırıldığı, hiç yaşamak istemediği, bir ana yüreğinin koptuğu anları tüm bedeniyle yaşamaktaydı.

Behice ve Pervin orada kalacağını bilmenin zorluğunda, yürek parçalanmışlığı içinde oradaydılar. Sevecen gülüşüyle ve her şeyden habersiz olan Ahmet'e, Beser hiç o güne kadar sarılmadığı kadar öpüp sarıldı. Onlarca defa yanağını öptü. İki elini yanaklarına getirdi. Süzdü. Tekrar tekrar baktı. Bir ayrılığı, Ahmet'e hissettirmemek için gözlerindeki yaşlara zor hakim oldu.

Pervin, Behice ile beraber kardeşlerine sarıldılar. Ona baktılar. Onlarca defa öptüler. Elleri hep Ahmet'in ellerinde, onu bırakmanın, kaybetmenin üzüntüsündeydi. Hayatlarında tatmadıkları, kabul edemeyecekleri, ama yaşamın onları zorladığı, kötü bir oyunun hamlelerini yapıyor, asla kabul edemeyecekleri bir kararı uyguluyorlardı. Anılar hepsinde canlandı, yaşam özet gibi geçiverdi gözlerinin önlerinden. Hiç kötülüğü olmayan Ahmet'in suçu neydi? Ahmet'in sıcak kalbi, acımasız hayatın seyrinde ayrılmayı hiç kabullenemediler.

Beser tekrar çömeldi. Ahmet'e sarıldı. Çocuklarını yanına topladı. Beraber sarıldılar. Pervin bir adım daha öne atıp Ahmet'in omzuna elini koyarak, "Biz geleceğiz " dedi, gözyaşlarına hakim olamayarak... Tekrar, tekrar "Biz geleceğiz" diyerek sarılıp ağladı. Ahmet bir ayrılığı anlamının üzüntüsünde, kaderine mahkumiyetin bilinçsizliğinde sarıldı. "Çabuk gelin ama", dedi. "Yalnız bırakmayın!". "Gelin bekleyeceğim!", diyerek sarıldı.

Beser kızlarını aldı. Yetimhanenin avlusundan, tekrar tekrar arkasına bakarak kapıya doğru gitti. Kapıya geldiklerinde Ahmet koşarak onların yanına geldi. Yarı aralık kapıda, son defa bakiştılar. Gidişlerini, uzaklaşmalarını ağlayarak izledi. Pervin döndü bağırarak; " seni almaya geleceğiz!", diye tekrar söyledi. "Geleceğiz, yemin olsun!" diyerek söz verdi. Dönüp dönüp el salladılar. Yetimhanenin müdiresi elleri Ahmet'in omzunda, kapıya ellerini dayayıp yarı aralıktan, tutunduğu ve ömür boyu dokunup, teninin,

yaşamının bir parçası olacak, umutlarını koyacağı o büyük kapıdan gidenlerin ardından, yüreği parçalanıp bir anda kaldığı yalnızlığı ile baka kaldı. "Geleceğimiz" sözü kulağında o andan itibaren çınlar oldu. Yetimhanenin kapısı kapandı.

Kapanan kapı adeta, yaşamın ikiye böldüğü aileye, iki ayrı kaderi başlattı. Beser hıçkırarak, çocuklar durmaksızın ağlayarak, uzaklaştılar... Her an uzaklaşmaları arttı. Yürek beraber, mesafeler ve aile ayrı haldeydi artık.. Kapanan kapının sesi ardında, yaşamını geçireceği Yetimhanenin bahçesine geldi. yetimhane ve çalışanlar onu yüreklerine bastılar. Sahiplendiler. Günler günleri, yıllar yılları kovaladı. Verilen her işi yaptı. Ne karşı çıktı, ne de insanları üzdü. Yalnızlığı, anasından uzaklaşması, kardeşsizliği, babasının yıllar önce dünyadan göçmesinin üzüntülerini hep kalbinde yaşadı. Beklediği sevgiyi yaşamı boyunca hep tebessümüyle sevecenliğiyle verdi. Kapıya gelene hep, ilk, o koştu. Yüreğinde , kulağında hep "Biz geleceğiz!" sesinin kalbine bıraktığı bitmeyen umuduyla bekledi. Her gelen ziyaretçilere "Gelecekler" heyecanıyla baktı. "Belki bu sefer" umuduyla bakındı... Hep "Sonrasında" diye geçip yerine oturdu. Gelen misafirlere hep ailesi yerine koyup onlara vereceği sevecenliği ile gülümsedi.Karşılardı onları.

Zaman geçti. Bedeni büyüdü ama ruhu hep aynı kaldı. Çocukluk, ruhundan hiç ayrılmadı. Çocuk ruhu büyüyen bedeninde kaldı. Hep saf ruhu, temiz kişiliği, bu dünyada olması gereken örnek insan yapısını sergiler gibiydi.

Ahmet, yaşının dolmasına rağmen yurttan gönderilmedi. Çıkmış olsaydı ne yaptıracaktık, annesini ve kardeşlerini bulması imkansızdı. Yol yordam bilmezdi, yetimhaneden başka bir yeri bilmezdi. Şuan Ahmet, yetimhanede kalmak için getir götür işlerini yapmakta. Tek amacı bir gün ailesinin gelmesi...